

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע נופות**

392

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עִבְרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבְשִׁבְעַת יָצָא לְחֻפְשֵׁי חָנָם"

עבד לתאווה

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

רצון ה' שציוה ללמוד בלי גבול מסוים. למעלה זו של עבד ה' רוצה התורה שיזכה האדם. ולכן היא מקפידה על העבדות לבשר ודם. שיהפוך את עבדותו למעלה נפשית שמחויבים אנו בה להקב"ה להיות לו לעבד. והזוכה להיות עבד לבורא יצא מעבדות בזויה לחירות נפלאה. כל זמן שלא זכה להיות עבד לקונו ולבטל רצונותיו עבד הוא לכחותיו. ואין לך עבד גדול מבעל תאוה שהוא עבד נרצע לתאוותיו. האדם לומד תורה וחושב שהוא פועל אך ורק לשם שמים. אולם הרי יעודי העולם הבא תופסים באדם מקום רק כחוט השערה. ואילו רצונות הגוף קבועים בו מטבעו. הכבוד הוא הדוחק לב האדם יותר מכל התשוקות והחמדות שבעולם. האדם נהנה עבד לכח זה בלי שירגיש בכך. מפקירים הנשמה והגוף בגלל חמדת הממון. מידת הכבוד גורמת לחיי רחבות מוגזמת. **המס"י כותב; 'כי ריבוי אכילתו של האדם אין זאת רק תאוה האכילה, אבל דבר זה בא מכח מדת הכבוד שרוצים להיות בהרחבה לא פחות מאחרים' ע"ש.**

האדם כולו שקוע בתאוות ואינו מרגיש במומו. עבד נרצע למידותיו ומאבד עולמו בגלל זה. **'הקנאה והתאוה והכבוד' (אבות ד' כא)** מוציאים גם מהעולם הזה וגם מהעוה"ב. ואילו מי שמתגבר על המידות ונעשה בן חורין זוכה לב' עולמות. אשריו בעוה"ז וטוב **המשך בעמ' 2 <<<**

אם למד עשרות שנים אצל רבו, יש גבול לתורה שלמד בזמן מוגבל וממילא אפשר לכתבה. **והביאור בזה;** שרבי אליעזר קיבל מרבו כללים. ומכללים אלה מסתעפת תורה שא"א לכתבה ואפילו יהיו כל הימים דיו.

לאחר הקדמה זו ננסה להבין את המשפט הראשון שניתן לישראל לאחר מתן תורה; 'משפט העבדים'. מתוך התבוננות במשפט זה והלימודים היוצאים ממנו נמצא, כי התורה שוללת את העבדות של אדם מישראל לחברו. העבדות מוגבלת לשש שנים. ועוד דינים המצמצמים את רשות האדון על עבדו העברי, עד שמושג העבדות מתרוקן מתוכנו. **ונשאר המצב של; 'כל הקונה עבד עברי, כקונה אדון לעצמו' (קדושין' כ).** וחז"ל מבארים; מדוע מקפידה התורה על כך? **'פי לי בני ישראל עבדים עבדי הם' (ויקרא' כה נה) 'ולא עבדים לעבדים' (קדושין' כב).**

האדם צריך להיות עבד לבורא ולא עבד לעבד, ענין העבדות הוא ביטול הרשות העצמית, אין האדם בעלים כלל על עצמו וכולו משועבד לאדונו. כל רצונותיו ושאיפותיו הכל בטל ומבוטל לגבי רצון האדון. ודבר זה הוא בעבדות לבשר ודם וגם בעבדות לבורא. **עבד ה' נקרא;** דוקא זה שמבטל עצמו ורצונותיו לגמרי לגבי רצון קונו. **'שונה פרקו מאה ואחד' (חגיגה' ט).** מבטל דעתו ולומד ושונה אך ורק בגלל

התורה כתובה בצורת כללים; כל מצוה היא כלל שמסתעפים ממנו מצוות בלי סוף, כמובא בספר 'מעלות התורה' בשם הגר"א. הפרטים המסתעפים מכללי התורה תלויים באדם לפי ערך הבנתו וכושר תפיסתו. באותו דף הגמרא שלמד בעל הבית בפשטות מוצא הלמדן בלמודו המעמיק, חידושים ותוספת דברים שלא הרגיש בהם כלל בעה"ב בלימודו השטחי. וכן בהבנת חיובי התורה המעמיק בזה ימצא תוספת מצוות. והרחבת חיובים הנובעים מכל חיוב המפורש בתורה.

גם תורה שבעל פה היא כללים עם פרטים המסתעפים ממנה. לפני סידר רבי, את ששה סדרי משנה, היו ת"ר סדרים (כמובא בהגה"ה בהקדמת הרמב"ם ל"סדר זרעים"). ורבי סידר את כללי תורה שבעל פה וכל אחד צריך לרדת לעומקן של דברים ולדלות את הפרטים המוסתרים בכללי התורה. אברהם אבינו היו לו ארבע מאות פרקים במסכת ע"ז. הוא הרחיב והעמיק באיסורי הע"ז עד למאות פרקים. **ר' ישראל סלנטר אמר;** "כי השו"ע שלו גדול פי כמה מהשו"ע הרגיל". הוא זכה להבין הרבה פרטים הנובעים מהסעיפים המקובלים בשו"ע.

ולפי"ז יובן מה שאמר ר' אליעזר הגדול: "כי אילו כל הימים דיו וכל העצים קולמוסים וכל האנשים סופרים, א"א היה לכתוב את התורה שלמד מרבו". **ולכאורה בלתי מובן;** אפילו

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

לו לעוה"ב. אין שמחה הדומה כשמחתו של האדם שהוא בן חורין מכחות הגוף ומושל עליהם.

כשזוכה האדם להיות בן חורין מתאווה, פתוחה לפניו הדרך לזכות במעלת העבדות לה', שבה האדם מתדבק בבוראו וממלא את תכליתו. ולשם כך הוציאנו ה' ממצרים לחירות עולם. ועיין ב'חובת הלבבות'; 'שהאדם איננו ראוי לשם עבד, עד שיהיה לו אדון. והאדון לא יהיה ראוי לשם הזה עד שיהיה לו עבד. ולא תתקיים העבודה מן האדם לאלקים, אלא עד שיקבל על עצמו כל מידות ה'עבדות'. והן; הכניעה והשפלות לפניו. ושיתנצל לו מכל מידות ה'אדנות'. שהן; הגדולה. והיקר. והתפארת. והגאון'. (שער הכניעה' ח).

מצינו גדר של 'עבד עולם'. וזה בשעה שאומר: "אֶהְבֶּתִי אֶת אֲדֹנָי אֶת אִשְׁתִּי וְאֶת בְּנֵי לֵאמֹר: 'שמות' כא ה). וכך ג"כ אם האדם אומר: "אֶהְבֶּתִי" על חמדות העוה"ז ואינו רוצה להנתק מהם, אינו מבקש כלל את האמת, אלא שנוח לו בעבדותו ליצרו. אזי; 'בדרך שהאדם רוצה לילך מוליכין אותו' (מכות' י) 'בא לשמא פותחין לו' (שבת' קד). ונהפך האדם לעבד עולם לתאוותיו.

אהבת העוה"ז והעוה"ב; הם ב' צרות שאינן יכולות להמצא יחד בלב האדם. מוכרחים לוותר על אהבה אחת, למען השניה. ואם האדם אומר: "אֶהְבֶּתִי" על עניני העולם הזה, ממילא הוא מנתק עצמו מאהבת הבורא ומאבד את עולמו הרוחני. אלו הלימודים שיכולים אנו ללמוד מפרשת; "עֶבֶד עֲבָרִי" שהוקדמה לכל משפטי התורה. להורות; על חשיבות ענין זה והתעוררות שיכולה לבוא מזה. לשלול את העבדות לבשר ודם ולכחות הגוף. וליקר את העבדות לה' שהיא עיקר ומעלה נפלאה בשלמות האדם. ('אור יחזקאל')

"והגישו אֶל הַדָּלַת או אֶל הַמְזוּזָה וְרָצַע אֲדֹנָיו אֶת אֲזָנוֹ בַּמַּרְצֵעַ" ('שמות' כא ו)

אמר חז"ל; 'ומה ראה און להרצע מכל שאר אברים שבגוף? א"ר יוחנן בן זכאי: "און זאת ששמעה על הר סיני לא תגנוב והלך וגנב תרצע". ואם מוכר עצמו; "און ששמעה על הר סיני; "פי לי בני ישקאל עבדים". והלך וקנה אדון לעצמו תרצע". (רש"י שם). הענין הוא; כי מדרך השכיר להיות תמיד בבית אדוניו. ואם יצטרך לו, ילך בשליחותו. משא"כ אם יש לו אדון אחר, אין זה עבד גמור להאדון. והנה ידוע כי קניית הצורה, צריך

להיות ע"י מעשה החומרי. כמו תיבות התפלה לכונת הלב. והנה העבד שאמר: "אֶהְבֶּתִי". הליחה הלזו אטמה אזניו משמוע צורת; "פי לי בני ישקאל עבדים" ('ויקרא' כה נה). כי המוכר עצמו, שוב אינו פנוי לעבודת אדוניו. אמרה תורה לעשות לו מעשה שיבין הצורה, מחומר מעשה הרציעה. ויבין כי אזניו אטומות בליחת אהבת אשתו וע"כ לא עמד על צורת; "פי לי בני ישקאל עבדים" ע"כ תרצע אזנו. וע"י צער רציעת האון יצא ליחת אטימת אזניו ויהיו אזניו פתוחות לאוצר מלכו של עולם שאין הצלחה למעלה הימנה.

וכענין שאמרו; 'אין אדם עומד על ד"ת, אלא א"כ נכשל בהן' (גיטין' מג). והרי אנו רואים רבו אנשים נכשלים וחוזרים ונכשלים יותר מפעם הראשונה. וכן לעולם! אמנם הא למה זה דומה; לשכור שנפל וחבט ראשו באבן קשה. ומחמת שכרותו אינו מרגיש בהחבטה. והולך וחוזר ונופל ומכה ראשו לפצעים ואינו מרגיש שהוא נכשל כלל. אך כשפגע שכרותו אז מרגיש אחרי שכבר נפצע ראשו לפצעים ואין רפואה למכתו ר"ל. משא"כ האינו שיכור מרגיש מיד כאב החבטה באבן, שוב אינו נכשל עוד אחר שנכשל בפעם הראשונה בהרגש כאב החבטה.

ועל הדרך הזה צריך להבין ענין הרציעה. וזה כפתור ופרח במדרשם ז"ל. וזה קידוש ה' להבין חכמתם גם בפשטות. אנשקם אחבקם נופת צופים המה לי אף פשטם. איתא; 'ריב"ז היה דורש מקרא זה כמין חומר' (קדושין' כב). פירש"י ז"ל; 'חומר, בשמים'. חשבת; מה זה חומר? אטו בזה יתקון העבירה שקנה אדון לעצמו? ומה נתפעל כ"כ מזה?

אבל עתה אני רואה; כי יש להתפעל מזה מאד ושפיר הולם מלת חומר. כי אמז"ל; "לא יִהְיֶה כָּף אֶל זָר" ('תהלים' פא י). 'איזהו אל זר שיש בגופו של אדם? הוי אומר זה יצה"ר' ('שבת' קה). פי'; כי אל מי שישים מבטו ומגמתו לעשות רצונו, הוא הנאהב אצלו ואליו פונה השתדלותו ועבודתו. וראש כל מרעין הוא התאוה, אשר ע"כ הנזיר הפורש מתאוה נאמר עליו;

"נָזַר אֲלֵקָיו על ראשו" ('במדבר' ו) מהסתם ההולך אחרי התאוה, נזר התאוה על ראשו. וזהו; 'אל זר שבגופו של אדם'. והנה רציעת העבד; אין לכל אדם שום לימוד ממנו רק העבד לבדו. אבל לפי ביאור ריב"ז יש בזה לימוד נפלא לכל אדם; להתרחק מתאוה המטמטמת הבינה ואוטמת אזניו משמוע. כי נאמר שם; "אֶהְבֶּתִי אֶת אֲדֹנָי אֶת אִשְׁתִּי וְאֶת בְּנֵי

לא אצא קפשי". ואמר הכתוב שהתאוה אוטמת אזנים מלהבין. כי המכור לתאוה אין לו אדון רק תאוה ואינו עבד לה'. ע"כ אמר; 'והלך וקנה אדון לעצמו'. פי'; התאוה. וע"כ אינו נרצע רק אם אינו רוצה לצאת קפשי. ונמצא ממש כחומר, כל פעם שמריח נותן טעם לכל אדם להתרחק מאדון המתאוה וטוב לו. ('חכמה ומוסר' א עב)

"מְדַבֵּר שֶׁקָרַתְּ תַּחֲתָי וְנָקִי וְצַדִּיק אֵל תִּהְיֶה כִּי לֹא אֶצְדִּיק רָשָׁע" ('שמות' כג ז)

'ת"ר; מנין לדיין שלא יעשה סגורין לדבריו? ת"ל; "מְדַבֵּר שֶׁקָרַתְּ תַּחֲתָי" ('שבועות' ל). 'אם דן דין ולבו נוקפו לומר שהוא טועה. לא יחזיק דבריו להביא ראיות להעמידם שהוא בוש לחזור'. (רש"י). היינו; שבטבע האדם ללמד זכות על עצמו אפילו שטעה. כי קשה ואיום הוא הענין של הודה ולא בוש. והתורה מזהירה כאן את הדיין שאם נשתבש לו חלילה דין האמת. והוא הוציא פסק דין שלא לאמתה של תורה. והשבוש הזה נתברר לו. אל נא יסתבך בסגורית דברים על עצמו, כי סופם של דברים שהוא יתחיל להאמין בסילופו. אלא שמוטב תיכף ומיד להתרחק מן השקר.

'רבינו הוה מתני שבחיה דר' חייא רבה קמיה דר' ישמעאל בר' יוסי. א"ל: "אדם גדול, אדם קדוש". א"ל: "ההוא תלמידך דהוה משתבח ביה חמיתיה בי בני ולא איתכנע מנאי". א"ל: "ולמה לא איתכנע מיניה?" א"ל רבי חייא: "מסתכל הייתי ב'אגדת תהלים'" ('ב"ר' לג ג).

למדן אנו מכאן; שגדלותו של האדם מתבטאת לעתים קרובות דוקא בכח הכנעתו. כי ר"ב בר' יוסי לא נתקרה דעתו על הערכת רבי שר' חייא 'אדם גדול' הוא, עד שנתברר לו שסיבת אי הכנעתו של ר"ב היתה מטעם שבשעה זו עסוק היה ב'אגדת תהלים'. ולולי זאת היתה כל הערכת רבי את ר"ב שהוא אדם גדול מופרכת מעיקרה. ואכן הכניעה וההודיה הן הגדלות האמיתית. וכינוי שם 'אדם גדול' חל דוקא על מי שיש בו מדת הכניעה.

וכתב ר' אברהם בן הרמב"ם ז"ל וז"ל; אין גנאי נדבק בחכם כשהוא חוזר משגיאה שאירע לו, או מטעות בדבר שהאמת נעלמת ממנו. אדרבה; הוא מקבל שכר מן הקל יתברך על חזרתו מטעותו כשנתברר לו שטעה. כשם שמקבל שכר על החזיקו באמת שההיקש מורה על אמיתתה. ואל יחשוב אחד מחכמי ישראל שידבק בו גנאי שהוא חוזר מסברא שנתברר לו שהיא בטלה. אלא הגנאי הוא

גנזי המלך דברים הטעונים גיזה גנזי המלך דברים הטעונים גיזה

אצל חכמי האומות להחזיק בטעות ולחלוק על האמת.

"וְהוֹצִיא אֶת כָּל הַפֶּר אֶל מְחוּץ לַמִּקְדָּה אֶל מְקוֹם טָהוֹר אֶל שַׁפְּף הַדְּשָׁן וְשָׂרַף אֹתוֹ עַל עֵצִים בְּאֵשׁ" (ויקרא' ד יב). וכתב בעל הטורים; 'צותה התורה לשרוף קרבנו של כהן משיח בפרהסיא בחוץ על שפך הדשן, שלא יתבייש אדם להתודות על הטאו.

שהרי כהן גדול הטא והתודה והביא קרבן על הטאו'.

ועד כמה גרוע ומסוכן הוא האיש שאינו יכול להודות על האמת שמסכן עצמו ומסכן את אחרים. מצינו בגמרא; 'טוב שברופאים לגיהנם' (קידושין' פב). ופי' המהרש"א ז"ל; 'יש לפרש טוב שברופאים, דהיינו; שמחזיק עצמו לטוב ולמומחה

שברופאים שאין כמוהו וסומך ביותר על המחאתו מתוך גאותו ולפעמים הוא טועה בטבע זה החולה וממית את החולה ברפאותיו בדבר שמזיק לחולה זה. אבל יש לו לישא וליתן עם שאר הרופאים כיון שהוא סכנת נפשות'. יתן השי"ת ונזכה כולנו למעלה הרמה להודות על האמת המתגלה לנו בכל עת. (פרי חיים' מג). ■

אמת מוצקה

שלך? הרי ידעת כי היהודים הם מיעוט בעולם והנוצרים הם הרבים. ובכן מדוע אתה נשאר יהודי? מתחילה הכאיבו הדברים מאד לנער. אך מיד הבליג על זה והשיב מתוך כובד ראש ומנוחת הנפש: "אדוני הדוכס. עכשיו יודע אני בבירור שזהו החדר אשר בו הוד מעלתו מקבל את אורחיו. עתה אם יבואו כל בני הארמון ויאמרו לי אחרת לא אשמע בקולם. הכלל של; "אֲחָרֵי רַבִּים לְהִטָּת" נאמר רק בדברים המוטלים בספק, אבל בדברים שאמיתותם נתבררה, אין בכח הרוב לשנות את האמת הברורה". "לדידי" סיים הילד: "דת אבותי היא האמת ואינני זקוק ואיני רשאי בכגון זה, להטות אחרי רבים". ■

התבונן היטב סביבו והבחין כי החלונות של כל החדרים היו פתוחים מלבד חלון אחד שהיה סגור בוילון. מיד הבין שזהו חדרו של הדוכס. עלה לשם דפק בדלת ונכנס אל הדוכס. תוך כדי שיחה הובהר לילד ע"י בן שיחו כי בני הבית הורחקו מן המקום כדי שלא ילעגו לנער ולא יטעו אותו וישלחו אותו לחדרים לא נכונים. "מכל מקום" שאל הדוכס את הנער: "מה היית עושה אילו היו המשרתים מנסים להטעותך וכל אחד מהם היה מפנה אותך לכיון אחר?" השיב הילד ואמר: "הייתי נוטה ללכת אחר הרוב". חזר הדוכס ושאל: "נכון ש'אֲחָרֵי רַבִּים לְהִטָּת" הוא כלל גדול בחיים, מדוע אינך מפלס לעצמך דרך זו בחיי היום יום

"אֲחָרֵי רַבִּים לְהִטָּת"

בענין זה מובא בספר 'אוצר חיים' מעשה בר' יצחק זכר קדוש לברכה (הבעל שם' ממיכלשטט) שהיה מפורסם בילדותו כעילוי. והגיעה השמועה אודות חכמתו ופקחותו לאזני הדוכס. הלה הזמין את הילד לבקרו בארמונו הגדול שהכיל אולמות חדרים ופרוזדורים רבים. הילד שהיה אז רק בן תשע שנים בערך בא לבדו לארמון והחל לחפש את חדרו של הדוכס. בטרם בוא הילד לשם צוה הדוכס על משרתיו הרבים ועל שאר יושבי הארמון לעזוב את המקום. כך שגם לא היתה לילד האפשרות לשאול מישוהו היכן חדרו של הדוכס. אבל מכיון שפקח היה

דימוי עצמי

העבד בדברים מסוימים. כגון; אם לאדון יש לחם יבש ולחם טרי והלחם הטרי לא יספיק לשניהם האדון מחויב לאכול את הלחם היבש ולתת לעבד את הלחם הטרי. אם יש לאדון כרית אחת הוא צריך לתת אותה לעבד. עד כדי שהגמרא אומרת; 'כל הקונה עבד עברי, כקונה אדון לעצמו' (קידושין' כ). אחרי שעבד כזה מקבל כזה יחס. שלדוגמא; אם הוא היה בבית של אחד מגדולי הדור ולאותו רב יש רק מטה אחת והעבד רואה איך גדול הדור שוכב על המזרן ברצפה במשך שש שנים והעבד על המטה, האם יש לנו מושג איזה חיזוק הוא מקבל לדימוי העצמי שלו? האם שייך שלאחר שש שנים כאלו הוא ירצה להיות גנב? האם ציווי כזה יכול לחוקק בשר ודם? בפרט בזמן מתן תורה שהעבד היה אצל כל האומות שם נרדף ליצור חסר משמעות, חסר חשיבות! (ברכת שמעון') ■

"שכיון שאת התורה חיבר אבא שלנו שהוא הבורא. את האבא מדאיג ביותר הבן שסטה מן הדרך ולכן הוא מתחיל אתו. רואים שלא רק הציוויים אלא גם צורת הכתיבה וסדר הדברים נכתב לא במגמה להרשים מבחינה משפטית, תחבירית, או ספרותית, אלא נשקל ע"י השכל האלקי לכתוב מתוך מגמה חינוכית, ערכית. ובאשר לציווי עצמו נתבונן; כשמישהו כיום גונב ומענישים אותו ע"י שליחתו לכלא, הרי ידוע וברור הדבר שבכלא הוא יתקלקל הרבה יותר וכשיצא הוא יהיה אדם עם דימוי עצמי מאד נמוך, הוא יחשב כאדם ששיך לשולי החברה. בדרך כלל קשה לאדם כזה להשיג עבודה כך שסיכויו לשקם את עצמו הם מאד נמוכים. ואילו תורתנו הקדושה אומרת לשלוח אותו שש שנים להיות בחברה מתוקנת במשפחה חמה הוא לומד איך צריך להתנהג. כמו כן ההלכה מצוה את האדון להעדיף את

'כל הקונה עבד עברי, כקונה אדון לעצמו'

הפרשה פותחת בציווי העוסק באדם שגנב ואין לו יכולת כספית לשלם, הרי שמוכרים אותו לעבד לשש שנים לשרת בבית משפחה מבוססת ובריאה מבחינה רוחנית. ועם הכסף שקבל על המכירה משלם את הגנבה. לפני שנתבונן בנפלאות הציווי הזה נתבונן בהערה ובהרגש נפלא שהאיר את עינינו ה'סבא מקלם' זצ"ל בדבר שמאד בולט במזורותו. והוא; שהרי פרשת 'משפטים' היא הפרשה הראשונה לאחר מתן תורה שהתורה מתחילה לכתוב את ציוויה. וזה לכאורה מאד מוזר שהציווי הראשון שאתו פותחים את ספר החוקים עוסק בשקומו של אדם שגנב. לכאורה היה מתאים יותר לפתוח בציווי המבטא אנושיות, ערכיות. כמו: "אֲנֵהְבֶתְּ לְבַעַד כְּמוֹד" (ויקרא' יט יח). מתרץ הרב:

פרשת 'משפטים'

רק שבתו יתן ורפא ירפא

שמירת שבת ערובה לרפואה

"מדבר שקר תרחק" ('שמות' כג ז)

"הנה יחבל און נהקה עמל וילד שקר" ('תהלים' ז טו). א"ר לוי: "בשעה שאמר הקב"ה לנח שיכניס שנים שנים מכל מין ומין לתיבה, באו ונכנסו כולם לתיבה; "שנים שנים באו אל נח" ('בראשית' ז ט) נכנסו כל אחד ואחד וזוגו עמו. בא השקר ורצה להכנס. א"ל נח: "אתה לא יכול להכנס לתיבה אלא א"כ תביא בן זוג". הלך השקר והפש בן זוג. פגש את 'פחתא' (אסון) ואמר לו: "מאיפה אתה בא?" ענה לו: "מאצל נח. שהלכתי ורציתי להכנס לתיבה ולא נתן לי להכנס ואמר לי: "אם יש לך בן זוג יכול אתה להכנס". "האם רוצה אתה להיות לי בן זוג?" אמר לו: "ומה אתה תתן לי?" אמר לו: "אני מתנה אתך שכל מה שאקבל אתה תקח". תקנו ביניהם שכל מה שמכניס השקר לוקח הפחת. עלו שניהם לתיבה. כיון שיצאו היה השקר מכניס והפחת לוקח. הלך השקר והתלונן מדוע לוקח את מה שהרויח הוא. אמר לו הפחת: "לא כך סיכמנו שכל מה שאתה מכניס אני לוקח?" לא היה לו פתחון פה. כל מה שהשקר מכניס הפחת לוקח. לכך: "נהקה עמל וילד שקר". שקר מוליד שקר. ('שחר טוב' 'תהלים' ז)

שקרים

'השקרן כופר באלקי אמת ומאמין באל זר ששמו; 'שקר'. ('שערי קדושה' לר' חיים ויטאל)
גם לשקרן קורה פעם שהוא אומר בכונה אמיתית, קריאת שמע. הקב"ה יתפאר באותו אדם שהנה הוא קבל על עצמו עול מלכות שמים. אז יבוא השטן ויקטרג: "רבונו של עולם מה יש לך להתפאר ולשמח באדם זה הוא הרי שקרן. הוא אומר תמיד בפיו, ההיפך ממה שהוא חושב בלבו" ('קדושת לוי' קה)
בת הלוייה של מדת השקר, היא החנופה. אין בנמצא שקר שאין בו חנופה. וכמוהו, גם היא מאוסה לפני הקב"ה. בספר 'מעלות המדות' מובא; שהחנפנים הם השקרנים הגדולים ביותר. והם אומרים

מתעריף הקבורה שהיו רגילים לבקש. חרה אפם של בני הנפטר והתלוננו על כך בפני מושל העיירה. קרא המושל את רב העיר ותמה בפניו לנוכח האפליה. השיב לו רבנו עקיבא איגר בדבר חכמה: "קברי ישראל אינם קנויים לנפטר כי אם לזמן קצוב. שהרי מצפים אנו לביאת המשיח שאז יקומו כולם בתחית המתים. אולם יהודי זה אשר התפרנס מהלוואות בריבית ולא שעה לאיסור התורה החמור לא יקום בתחית המתים. וע"כ חלקת קברו היא קנין לצמיתות. ואכן סכום התשלום צריך להיות שונה מכל בני הקהילה". מענה זה מצא חן בעיני המושל הגוי שהצדיק את אנשי ה'חברא קדישא'. ('עוד יוסף חי' דרשות)

"אם פספס תלנה את עמי את העני עמך" ('שמות' כב כד)

אב אחד שאל את בנו שהיה נער פקח: "על גג ביתנו עמדו עשר צפורים. באו ארבעה צידים וירו עליהם ומתו ארבעה צפורים. כמה נשאר על הגג?" ענה הנער: "ארבעה". אמר לו אביו: "טעית בחשבון. שהרי ארבע מתו וממילא נשאר ששה". אמר לו הנער החכם: "מאחר שירו על ארבעת הצפורים בודאי היה רעש גדול והשש עפו וברחו. וא"כ לא נותרו על הגג אלא אותן הארבעה שמתו". אמר לו האב: "בני צדקת בדברך". והנמשל; במבט ראשון נדמה שאותו ממון שהאדם נותן לצדקה יצא ממנו. וממון זה נחשב כמו מת שהרי הוא לא ישוב אליו. ואילו הממון שנשאר באוצרו נחשב כחי כי הוא ברשותו. וכמו שאמר האב לבנו. אולם האמת היא; שהממון הניתן לצדקה הוא הממון שהאדם יכול לבטוח בו שישאר שלו תמיד. ולעומת זאת הממון שיש לו באוצרו עלול לצאת ממנו. כמו שאמר שלמה המלך: "אל תיגע להעשיר... פי עשה נעשה לו כנפים כנשר נעוף השמים" ('משלי' כג ד-ה). וכן אמר מונבז המלך: "אבותי גנזו לאחריים ואני גנזתי לעצמי" ('ב"ב' יא). ('משל' ונמשל')

"נאלה המשפטים אשר תשים לפניהם" ('שמות' כא א)

'דרש בר קפרא; מנא הא מלתא להא דאמרי רבנן: 'הו מתונים בדין?' דכתיב: "נלא תעלה כמעלת" ('שמות' כ כג) וסמך ליה: "נאלה המשפטים" ('סנהדרין' ז)

כלומר; בפסוק האחרון של הפרשה הקודמת מזהירים אנו שלא לעלות אל המזבח "כמעלת". וכפי שפירשו; שלא לעלות בו בחזקה ובמרצה, אלא במתינות. באותה מדה על החכמים להתנהג בעת פסיקת גזר דין במתינות ובשקול הדעת ולא בחפזון ובמהירות. ונראה להבין זאת ע"י התבוננות בשרש הסיבה והנטיה לפסוק דין במהירות; הנהגה זו נובעת מחמת בטחון עצמי מופרז, הנעוץ בגאווה פנימית. לאמר: "הרי אני חכם בעצמי ואין לי סיבה לחזור ולשקול את הדבר שוב". ולכן אין הוא חפץ לעיין עוד פעם במקורות ההלכה ולדון בהם עוד ועוד. אכן מדה כנגד מדה; כשלבסוף תתגלה טעותם של החכמים הללו ויתגלה קלונם בפני כל ויוודע כי תשובותיהם ה'בטוחות' מושתתות על בדיונות לבם, ללא שום יסוד מוצק ובסיס הלכתי מוסמך. וא"כ זוהי כונת דרשת בר קפרא; "נלא תעלה כמעלת על מזבחי". בהעלותך נידון כלשהו על כס המשפט ועל מזבח הדין אל נא תעלה "כמעלת" ובהתארות מיותרת הנובעת אך ורק מגאווה. כי ב"אלה המשפטים" מוטל עליך לדון כל דבר ודבר במתינות ובכובד ראש ולא בחפזון. כך תנצל שלא תחשף בורותך לעין כל; "אשר לא תעלה עהנתך עלינו". כיון שתקיים את עצת חכמים; 'הו מתונים בדין' ('אבות' א א). ('בן יהוידע' 'סנהדרין' ז)

"אם תבל תחבל שלמת רעף עד בא השמש תשיכנו לו" ('שמות' כב כה)

מעשה שאירע בעיר פוזנא, מקום מושבו של הגאון ר' עקיבא איגר זצ"ל; מת אחד מעשירי העיר אשר דרכו היתה להלוות בריבית ולפיכך; היה שנוא על כל בני המקום. אנשי ה'חברא קדישא' בקשו בעבור קבורתו סכום עצום עשרת מונים

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

על הרע שהוא טוב. ('צואת ר"נ כץ)

מה הטעם לכך שאותיות המלה 'שקר' סמוכות אחת לשניה לפי סדר א-ב. ואילו האותיות של המלה 'אמת' מרוחקות כ"כ אחת מן השניה? **הטעם הוא;** כי לדאבוננו נפגשים בשקר לעתים קרובות פעם אחר פעם. ואלו את אור האמת אפשר למצוא בקושי מפוזר פה ושם.

'כשיגיע הזמן שבו השקר יהיה קשה בעיני האנשים כמו הטא העריות, אז יבוא המשיח'. (מדרש 'פנחס' כו)

'ויבא משה בתוך הענן ויעל אל הקר ויהי משה בקר ארבעים יום וארבעים לילה' ('שמות' כד יח)

לסוחר היתה סחורה למכור והיו לו שני קונים; האחד היה מוכן לקנות את כל הסחורה, אולם תשלומיו לא היו בטוחים. ואילו השני היה מוכן לקנות חלק מהסחורה אבל תשלומיו היו מובטחים. למי ימכור הסוחר? בודאי שימכור לאותו סוחר שקונה רק חלק מהסחורה אולם תשלומיו מובטחים. **ע"פ משל זה הסביר רבי עזרא עטיה זצ"ל את דברי הגמרא שאומרת; 'אמר ר' יהושע בן לוי: 'בשעה שעלה**

משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: "חמדה גנוזה... אתה מבקש ליתנה לבשר ודם. 'מה אגושי פי תזקקנו וכן אדם פי תזקקנו' (תהלים' ח ה). אמר לו הקב"ה למשה: "אחוז בכסא כבודי וחזור להן תשובה". אמר להם: "קנאה יש ביניכם? יצה"ר יש ביניכם?" מיד הודו לו לקב"ה' ('שבת' פח). בתורה יש שני חלקים; חלק הפשט של התורה. והחלק הנסתר של התורה. היו לתורה שני קונים; ישראל והמלאכים. המלאכים רצו לקנות חלק אחד. דהיינו; את החלק הנסתר של התורה כי לגבי הפשט הם ידעו שאינם שייכים לו שהרי לא נצטוו במצוות המעשיות. אולם הם בטוחים בתשלומים כי הם אינם חוטאים. לעומת זאת לישראל יש שייכות לכל חלקי התורה פשט וסוד אולם הם אינם בטוחים בתשלומים כי הם עלולים לחטוא ולאבד את הכל. למי ראוי למכור? בודאי למלאכים. באותה שעה בא הקב"ה לסייע למשה. אמר לו הקב"ה למשה: **"אחוז בכסא כבודי וחזור להן תשובה". כלומר; תענה להם: "שגם ישראל בטוחים בתשלומים מאחר שיש באפשרותם לעשות תשובה. כך שגם אם הם יחטאו קיימת תשובה המתקנת את הכל. וזהו שאמר: **"אחוז בכסא כבודי".** כי; **'גדולה תשובה****

שמגעת עד כסא הכבוד' ('וימא' פו). מיד הודו לו המלאכים. שנאמר: **"ה' אֲדַנְיָנוּ מֶה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ."** ('תהלים' ח י)

"רק שבתו יתן נרפא ירפא" ('שמות' כא יט)

מעשה שהיה בכן אחותו של הגאון מוילנא שנפל למשכב והתיאשו הרופאים מחייו ולא יכלו להביא רפואה למחלתו. הלכה אמו לאחיה ובכתה בדמעות שליש שיתפלל לרפואת בנה. אמר לה: **"אתפלל בעדו לךי לביתך ויטב מצבוי". חזרה ואמרה לו: "אבל הרופאים התיאשו מחייו". אמר לה: "אם תבטיחי לי שהוא יקפיד בשמירת שבת, אני מבטיח לך שיהיה בריא". וכך היה. היא הבטיחה לו שבנה יקפיד בשמירת שבת והוא הבטיח לה שיהיה בריא. ולאחר שהבריא שאלה אותו: "מנין לך הבטחון שאם הוא ישמור שבת הוא יבריא?" אמר לה: **"הרי זה מקרא מפורש: 'רק שבתו יתן' אם אדם ישמור שבת שהוא מקור הברכה. מובטח לו: 'נרפא ירפא'."** יזכה לרפואה שלמה. ■**

שמש לע"ז

בהשתדלותו ובקש את השמש זה עתה להזמין אליו אל ביתו של הכומר, כי דבר נחוץ לו אליו וקרוב הדבר כי בעזרתו ישיג משרה הגונה". "כיצד?" **התעניין האורח לדעת:** "כיצד יוכל להוושע ע"י כומר?" "פשוט הדבר" **ענהו הרב:** "לפני כשבוע ספר לי הכומר כשפגשתיו ברחוב כי הגוי שהיה מצלצל בכל יום בבוקר בבית התופת שלו הלך לעולמו. ואם עדין אין לו מי שימלא מקומו אבקשנו להיטיב הסדו ולתת המשרה הזאת על שכמו של כבודו ויוכל להתפרנס בכבוד". **נבהל האורח וילפת ויאמר אל הרב:** "כלום חושב אדוני הרב כי לעת זקנתי אתמכר להיות סגן לכומר לע"ז?" **ענהו הרב:** "ומה בכך אם יצלצל ויעורר את הגוים משנתם ללכת לבית אידם, הלא בשביל זה גוים הם? אבל אם ימכור את ספרי המינות הללו לילדי ישראל הלא יעורר אותם ללכת לעבוד ע"ז. וכלום רשאי ישראל לעשות כדבר הזה?"! **(מעשי למלך)** ■

רו"כ מלבד מה שקפח את פרנסתו. כי כלום אוכל לפרנס את ב"ב בפרוטות הקטנות שהנני מרויח ממכירת מזוזה, או חבילה של ציצית? עיני נשואות בעיקר אל הספרים הללו המשמשים מקור לפרנסתי". **נענה לו הרב בלחשיה;** כי "עבור הספרים הנשרפים ישלם לו ממיטב מכיסו. אולם במה שנוגע לפרנסת ב"ב, אין אדם רשאי לעשות מסחר בספרי מינות ועליו לחפש מקור אחר לפרנסתו. ואם איננו יכול להתפרנס ממסחרו זה עליו לבקש איזו משרה, או עבודה". וגם הרב הבטיח לו עזרתו בזה. ומכיון ששמע ה'סוחר' מפורש יוצא מפי הרב כי יהיה לו לאחיעזר, להשיג איזו משרה שתפרנסנו בכבוד, הודה לו על טובו והסכימו ביניהם שיבוא מחר לביהכנ"ס אחר התפילה להזכיר לרב לקיים הבטחתו. למחרת תיכף אחר תפילת שחרית נגש ה'חנוני' אל הרב, כשזה האחרון היה שקוע בשיחה את שמש ביהכנ"ס להזכירו לקיים הבטחתו. **הרב השיבו;** "כי כבר התחיל

"ובערף הקע מקרפד"

סיפר ה'חפץ חיים' מה שקרה בבית מדרשו של הגה"צ ר' חיים ליב משקובסקי זצ"ל הגאב"ד דעיר סטאוויסק בפולניא. איך שבא לשם הלך, הנושא 'חנותו' על כתפו מעיר לעיר וכל מיני כלי קדש נמצאים אצלו למכירה; מזוזות, ציצית, סדורים, תפילין ועוד. דרך הסוחרים הללו ששמים בית הכנסת שבעיר, חנותם. ועל השלחן העומד על יד התנור במערב ביהכנ"ס, מניחים סחורתם בעת התפילה ובאי ביהכנ"ס קונים מה שלבם חפץ. נגש הרב דמתא הנ"ל אל השלחן הזה ומבטו נתקל בחבילה של ספרים חיצוניים שהיו מפורסמים לספרי מינות בדור העבר. **לא התמהמה אף רגע לקיים את; "ובערף הקע מקרפד"** ('דברים' יג ו) לקח בעצמו את חבילת הספרים מעל השלחן והשליכם אל התנור הבעור. **נטפל לו ה'חנוני':** "אדוני הרב גרם לי הפסד מרובה בסך של שלשה

מרבנו מרן בעל 'אילת השחר' שליט"א

להקדים כניסת השבת

היות ורבינו מרן שליט"א מעורר להקדים את כניסת השבת לחצי שעה לפני השקיעה. ועורר על כך במקומות רבים בארץ ובחו"ל. פעמים בכתב ופעמים בדרשות. ונותן את זה גם בתור עצה לציבור, להינצל ממדת הדין רח"ל. ואף ליחידים מייעץ לקבל דבר זה. והרבה ישועות ראו מזה. ראינו צורך ללקט מן הדברים כדי לזכות את הרבים. ולסיום נביא ברכת מרן שליט"א לזה בעש"ק 'משפטים' תשע"א. ב'זמירות שבת' אומרים: 'המאחרים לצאת מן השבת וממחרים לבוא' (כל מקדש). 'ממחרים לבוא' זה זכות גדולה מאד. ה' יעזור, שבזכות זה כולם יתברכו ברוחניות ובגשמיות. בבנים טובים ובנות טובות ולראות נחת מכולם.

בס"ד

לאחינו בני ישראל... שלוכטו"ס

באתי לעורר על קדושת שבת אשר היא מאד חמורה. ומצד שני; אפשר לזכות על ידי שמירת דיניה מאד. כרגיל, אנשים קרוב לשקיעת החמה בערב שבת מאד לחוצים ובאים לידי קטטות. וכן מבואר 'גיטין' נב. ולפעמים גם מתוך לחץ, נכנסים לעשות דבר האסור אחר שקיעתה של החמה, אשר זה מאד חמור. וטוב מאד להתרחק ולמנוע מלעשות דברים האסורים בשבת חצי שעה לפני השקיעה, באופן שלא יקרה חלילה שיכולים לעבור אחרי השקיעה. ושכר עושיה אין לשער. חזקו בזה ותזכו לכל טוב ברוחניות ובגשמיות. נב. כל הדברים אמורים במקומות שלא מדליקים נרות קודם.

כ"ב לאדר שני תשע"א לפ"ק אהרן לייב שטיינמן

כבוד הרב המזכה את הרבים כמוה"ר

ר' ... שליט"א

הנה היות שכבר זכה כב' להיות מתחיל במצוה, לימוד הלכות שבת לצבור גדול. וכבר דיברנו שיש לחזק גם ענין שמירת שבת למעשה.

והיות שרבים עושים דברים האסורים בשבת ברגעים האחרונים שלפני שבת. וח"ו, יכול להמשך אחרי השקיעה בערב שבת. בכך באנו בהצעה; שכל א' יראה להפסיק מלעשות דבר האסור לעשות בשבת לכל הפחות חצי שעה לפני השקיעה. ויהי' בזה תועלת גדולה וזיכוי הרבים גדול מאד. וצריך להשתדל להפיץ הענין הזה.

היות ועד עכשיו לא עשו זה, צריך לעורר האנשים להשתדל בזה מאד. וכל מה שיפרסמו יש יותר סיכויים שיתקבל הדבר, כי בודאי כל אחד רוצה שלא להכשל ח"ו בחילול שבת, רק צריך לעורר.

כ"ב אדר תשס"ו לפ בני ברק יצ"ו אהרן יהודה לייב שטיינמן

מכתב לחיזוק בימי שישי הקצרים

היות שבעוד כמה ימים יזינו את השעון הקיץ לשעון חורף. ויש חשש שיקשה לקבל חצי שעה לפני השקיעה להיזהר ממה שאסור לעשות בשבת. בכך באנו לעורר שבכל אופן ישתדלו שגם אז יפסיקו מלעשות דברים שאסור לעשות בשבת.

ובזכות שמירת שבת יזכו לכל טוב ברוחניות ובגשמיות.

כ"א אלול תשס"ח לפ"ק

א. י. ל. שטיינמן

בירחי כלה לאנשי ארה"ב בירושלים

באמריקה לכל א' כמעט יש מכונית. וממילא חושבים שיש מספיק שהות. ויוצאים ממש ברגעים אחרונים. ובסוף באים חלילה וחס לידי... וצריך להקפיד מאד לצאת מוקדם ולגמור את כל ההכנות מבעוד יום. ולראות שחצי שעה לפני השקיעה, כבר לא יעשו שום דבר שאסור לעשות בשבת.

ח"י טבת תשס"ו

מתוך הדברים שנאמרו בבית מדרש

גבוה – לייקווד

נדבר כמה מלים מה שנוגע למעשה. שמעתי שמתלוננים שיש צרות בעיר. לא חסר לדאבוננו צרות בכלל ישראל. בבני ברק גם היה מעשה כזה ודברו שיחזקו את הענין של שמירת שבת. חז"ל אומרים; שלשבת יש כח גדול מאד.

ואני חושב שאם העיר תעשה תקנה לקבל שבת כראוי בזמן, "לכל הפחות חצי שעה" לפני השקיעה.

וכן לראות אופנים האיך לעשות שילמדו הלכות שבת, כדי שידעו שלא כל דבר מותר, זכות גדול יהיה.

כ"א אייר תשס"ו

בבהכנ"ס נחלת משה ב"ב

אנחנו רוצים להציע דבר שדברנו כבר כמה פעמים, היות שבערב שבת אנשים מאד לחוצים. וברגעים האחרונים כל אחד קצת עצבני. וכמו שכתוב בגמרא; שרבי מאיר בא לאיזה מקום וראה שאנשים רבים בערב שבת. (כי אז לחוצים מאד, ממילא היה קצת ריב). והלך ועשה שלא יריבו. והגמ'

משבחת אותו שהשטן התלונן שגירשו אותו מהבית (גיטין נב). וצריך לראות באמת שלא יהי' כ"כ לחוץ.

והעצה היא, שיפסיקו קצת יותר מוקדם, ממילא ידעו, גמרנו כבר! ולכן טוב להציע שלכל הפחות חצי שעה לפני השקיעה, להשתדל כמה שאפשר שכבר לא יעשו דבר שאסור לעשות בשבת. בירושלים ובעוד מקומות מדליקים נרות ארבעים רגעים לפני השקיעה, אבל אצלנו שנוהגים עשרים ושנים רגעים, צריך לראות שלכל הפחות להוסיף. ולהפסיק ממלאכות "חצי שעה לפני השקיעה" (עוד שמונה רגעים זה לא כל כך הרבה). להשתדל שיגמרו הכל. וזה יהי' דבר גדול גם בשביל שבת וגם בשביל למעט ריב.

הקב"ה יעזור שכולנו נזכה להתרומם ולקיים את השבת כמו שצריך. בין לכבד את השבת, בין בשמירת השבת בכל המלאכות והאיסורים. ועי"ז נזכה. ומי שיזכה לקיים את השבת כהלכתו, הוא יהי' המאושר.

אור לכ"ה ניסן תשע"א

מתוך הדברים שנאמרו בקהילת 'נאות

יוסף' ב"ב

דוקא שבת שזה כ"כ גדול, כשבאים הרגעים האחרונים לפני שבת, מרוגזים כ"כ ויש תמיד בעיות. שכחו את זה ואת זה, ברגעים האחרונים דוקא! ממילא היה צריך לעשות גדר עד כמה שאפשר שחצי שעה לפני השקיעה כבר לא יעשו דברים שאסור לעשותם בשבת, רק אם יקרה מקרה מיוחד שצריך לעשות משהו. אבל בדרך כלל להשתדל לכל הפחות "חצי שעה" לפרוש כבר מדברים האסורים בשבת. ככה אמרתי בכמה מקומות. וב"ה יש מקומות שקבלו את זה. (יש מקום בבני ברק שחצי שעה לפני השקיעה כבר באים האבות והילדים לבית הכנסת, הכל שבת'דיק, זה דבר טוב...)

אם יזהר לפרוש חצי שעה לפני השקיעה הוא לא יפסיד, אפשר להתחיל את ההכנות יותר מוקדם, למה צריך לחכות עד הרגע האחרון? כל אחד ישתדל לראות שלכל הפחות חצי שעה לפני השקיעה הכל יהיה מוכן. ולא "שיקבל" שבת, רק שיראה שחצי שעה לפני שבת יהיה הכל גמור. רק אם יקרה משהו נחוץ שצריך לעשות, יעשה, אבל יזהר לגמור הכל קודם. ואם כל אחד יקבל את זה על עצמו זה זכות גדול. ובודאי זה יועיל להרבה דברים גם בעולם הזה. כמו שהגמ' אומרת; ש'זוכה לעשירות'. ומסתמא עוד דברים טובים.

ליל א' תמוז תשס"ח ■

בפסח השנה כולנו מסובים
 במלון גולדן טאוור אסקלון
 גלאט למהדרין כל השנה מסגית צמוד
 8 לילות 6-14/04/2012
 לא שרויה ללא קטניות

רק 7300 ש"ח לזוג

למזמינים עכשיו עד סוף חודש פברואר
 שבת וחג פנסיון מלא
 חול המועד חצי פנסיון
 עם הרה"ג רפאל יואב עטיה שליט"א
 והחזן פייטן הרב שמעון איטח
 הרצאות, פעילויות, הופעות ועוד...

להזמנות: 050-4060275 יוני 057-2261008 לורה
 מח' הזמנות 08-6734124 www.goldentower.co.il

תענית 40 יום רצופים

לפני שבועים ימים החליט הרב אמנון יצחק שליט"א לפנות לקהל שומעי לקחו בשבת קדש לקבל על עצמם תענית 40 יום רצופים ל-3 סיבות עיקריות: 1. לאור הסכנות הגדולות העומדות בפתח מול אויבי ישראל (כדוגמת: אסתר ומרדכי) 2. לבטל את הגשמיות ולרומם את השאיפה לרוחניות בקיום המצוות מבלי תלות בחומר. 3. לכפרת עוונות וחטאת נעורים. ועתה נוסף ענין הגזירות על הצדיקים שמתייסרים בעוונות הדור.

עד עתה יש כ-650 איש ואשה מתענים
 הרצון להגיע לפחות ל-1000

"מגן אם יראה נרמח בארבעים אלה בישוראל" (שופטים ה)
 בזכות 40,000 ימי תענית, בעזה"י שלא נצטרך מגן ורומח
 וה' יעזרנו ויצילנו מכל האויבים אכי"ר
 כל מי שרוצה להצטרף יצלצל לשופר 03-6777779 ואו לשלי 050-6500666

בס"ד
'משנכנס אדר
מרבבים בשמחה'
 בעזרת ה' ארגון 'שופר' מזמין
 את כל פעיליו וידידיו
 מכל רחבי הארץ
לשמחת פורים
 בסיום 40 יום תענית רצופים
 עם הרב **אמנון יצחק שליט"א**
 את הערב ינעימו זמרים כשרים ביניהם:
 ארז יחיאל, אהרון כהן, יצחק אבוהב, שמעון משעלי, יהודה חדד ועוד
במוצאי 'תענית אסתר'
יג' אדר 2012/מרץ/07
 בשעה 20:00
 באולמי 'ארמונות תן' המפוארים
'כיבוד קל' במקום כניסה חופשית
הכניסה לגברים בלבד

ניתן להשיג את הספר "מעשה גדולים" שהרב קורא בליל ששי' בשיעור בשעה 03:00 לפנות בוקר אצל **אבידני יצחק** ראש המועצה הדתית 'מעלה אדומים' 050-5340978 במייל: 5340978@mail.com

מרפאת שיניים
 רבי עקיבא 44 בני ברק נוסד בשנת 1982

המרכז להשתלות שיניים ואסתטיקה
 אצלו, החור הוא רק בשן. לא בכיס.
 בדיקה וועץ מקצועי ללא תשלום

השתלות | כתר | וכל הטיפולים הנדרשים
מחירים מוזלים במיוחד!

טל. **03-5794757**
 רח' רבי עקיבא 44 בני ברק פינת הרב קוק

רמלה **אולמי אשר קהילת דטרויט 6 יום ראשון כו' שבט 19/02/12**
 כניסה 10 שקל פתיחת שערים ב-20:00 תחילת החוכנית ב-20:30

אילת **קולנוע אילת הקניון האדום יום שלישי כח' שבט 21/02/12**
 כניסה 10 שקל פתיחת שערים ב-20:00 תחילת החוכנית ב-20:30

ראשון לציון **מתנ"ס שיכון המזרח שדרות יעקב 50 יום רביעי כט' שבט 22/02/12**
 כניסה חינם פתיחת שערים ב-20:00 תחילת החוכנית ב-20:30

'קופת העם' מהפכה עולמית

"ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת וענו כל העם אמן"
'קופת העם' הינה חזון של הרב אמנון יצחק שליט"א שקבל את ברכת הגאון הרב אהרן לייב שטיינמן שליט"א בהארת פנים גדולה כדי לחלץ את האברכים הנדכאים מתחת עול הפרנסה והצמצומים והגזירות של הממשלה כנגד לומדי התורה ולתת להם תמיכה מקופה זו ואשר ילמדו את בעלי התשובה תורה בכל רחבי הארץ ובישיבה שתוקם בסייעתא דשמיא כרצון הגאון גדול הדור מרן הרב שטיינמן שליט"א.

'קופת העם' תאיר את פניהם של משפחות האברכים בסיוע נצרך וחשוב זה ותאיר באור החכמה את עולמם של בעלי התשובה המשוועים לאורה של התורה.

'קופת העם' הינה קופת הזכויות הגדולה ביותר בעם ישראל בעת הזו וחובה על כלנו לא לעמוד מנגד ולסייע בכל מה שאפשר באופן קבוע ושוטף ואף בתרומות חד פעמיות.

'קופת העם' תעניק לתורמיה את הדרגה של 'תמכין דאורייתא' בתרומתם ותגן בעדם מכל רע ושיזכו שמדה כנגד מדה יזכו שבניהם לא יסורו מדרך התורה וילכו בה תדיר בבריאות שלמה ואיתנה.

זכרו: כל סכום של תרומה ל'קופת העם' הופך אתכם לשותפים במפעל העולמי הגדול של חיבור עולם התורה ועולם התשובה, בברכות הרה"ג הרב שטיינמן שליט"א והרב אמנון יצחק שליט"א שיחולו עליכם תמיד אמן.

כל התורמים מעל סכום של \$1000 יזכו לברכת הרב אמנון יצחק שליט"א אישית בטלפון. ורשימת התורמים הקבועים תועבר למרן הרב שטיינמן שליט"א לברכה אישית.

ניתן לתרום בטלפון; 050-6500666 / 03-6777779

או באתר; www.shofar.tv / www.shofar.net

אברכים המעוניינים ללמד בעלי תשובה ישלחו את פרטיהם המלאים

בפקס 03-6740578 או לת.ד 2711 בני ברק:

שם: _____ משפחה: _____ כתובת מלאה: _____

טל': _____ פלפ': _____ אימייל: _____ מס' נפשות: _____

מס' שנים בכלל: _____ שעות נוחות ללמד: _____ וכמה ימים בשבוע? _____

המלצה: _____